

Rom etablerer synet - nummer fire

Genoplivning af gamle stridigheder: Kampen om den profetiske fortolkning i adventismen

Jeff Pippenger

2024-08-08

Vi er blevet forud advaret om, at »gamle stridsspørgsmål« ville blive genoplivet i de sidste dage.

"I historien og profetien fremstiller Guds Ord den langvarige konflikt mellem sandhed og vildfarelse. Denne konflikt er endnu i gang. Det, som har været, vil blive gentaget. Gamle stridsspørgsmål vil blive genoplivet, og nye teorier vil stadig opstå." Selected Messages, bog 2, s. 109.

Uden undtagelse var disse gamle stridigheder et satanisk forsøg på at undergrave det moderne Roms rolle, for det er det pavelige Rom i de sidste dage, som stadfæster synet. Der findes flere eksempler på dette forhold i adventismens historie. Det første var striden mellem protestanterne og milleritterne, sådan som den er fremstillet på pionerkortet fra 1843. Den eneste henvisning på det hellige pionerkort fra 1843, som „blev ledet af Herren og ikke bør ændres“, der ikke var en direkte henvisning til en profetisk sandhed i Guds ord, var fremstillingen af milleritternes strid med datidens protestanter. Protestanterne identificerede „dit folks røvere“ i Daniel kapitel elleve, vers fjorten, som Antiochus Epifanes, mens milleritterne vidste, at det var Rom.

„164 Antiochus Epifanes' død, som naturligvis ikke stod op imod fyrsternes Fyrste, eftersom han havde været død i 164 år, før fyrsternes Fyrste blev født.“ 1843 Pioneer Chart.

Derefter fulgte striden mellem James White og Uriah Smith om den korrekte identifikation af „kongen i nord“ i Daniels bog kapitel elleve. James havde ret i at identificere „kongen i nord“ i de sidste vers af Daniel 11 som det pavelige Rom, eller, som jeg kalder det, det moderne Rom. Smith hævdede, at „kongen i nord“ i Daniels bog kapitel elleve, vers seksogtrediv, var det ateistiske Frankrig.

VERS 36. Og kongen skal handle efter sit forgodtbefindende; og han skal ophøje sig selv og gøre sig større end enhver gud, og han skal tale forunderlige ting imod gudernes Gud, og det skal lykkes ham, indtil harmen er fuldbyrdet; thi det, som er bestemt, skal ske.

„Den konge, som her indføres, kan ikke betegne den samme magt, som sidst blev omtalt; nemlig den pavelige magt; for beskrivelsen vil ikke passe, hvis den anvendes på den magt.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Smith indsatte sin egen „private fortolkning“, da han erklærede: „Den konge, som her indføres, kan ikke betegne den samme magt, som sidst blev omtalt; nemlig den pavelige magt; for beskrivelserne vil ikke holde stik, hvis de anvendes på denne magt.“ Guds Ord slår aldrig fejl, og det er grammatisk ukorrekt at bruge en menneskelig påstand til at benægte tekststedets klare grammatiske struktur. Verset siger „og kongen“, hvilket nødvendiggør, at den konge, der

identificeres, er den samme konge, som fremstilles i det foregående afsnit. Der findes intet belæg for en ny konge, og Smith bekræfter, at den „samme magt, som sidst blev omtalt“, var den „pavelige magt“. Han erkender i sin bog, at fra vers enogtrediven til vers femogtrediven er det den pavelige magt, og uden noget grammatisk belæg, der identificerer en ny konge i vers seksogtrediven, hævder han ganske enkelt, at versene efter vers femogtrediven ikke repræsenterer den pavelige magts profetiske kendetegn. Han indsætter derfor sin opfattelse om Frankrig.

Når Smith behandler vers fyrre, tvinger den fejlbehæftede profetiske platform, som han har opbygget med sin private fortolkning, ham til at identificere en trevejs krig, som ved hans formodninger udpeger sydens konge som Egypten, der i verset „støder“ mod Frankrig, og Tyrkiet identificerer han som nordens konge, der også kommer imod Frankrig. Denne tilføjede menneskelige fortolkning opbygger en profetisk model, som får Smith til at identificere et bogstaveligt Harmagedon, hvor Tyrkiet marcherer mod Jerusalem og markerer afslutningen på menneskets nådetid, idet Mikael står frem. Mange bøger i adventismens historie er blevet skrevet, som med rette påviser fejlslutningen i en sådan anvendelse.

Det er ikke hensigten med denne artikel at behandle frugterne af Uriah Smiths private fortolkning, men blot at identificere den strid, der fulgte, da han begyndte at fremme sin private fortolkning; for idet James White modsatte sig hans fejlagtige opfattelse, blev det endnu en stridslinje i adventismen, hvor den korrekte identifikation af Rom blev angrebet ved en falsk anvendelse.

Der var også den langvarige strid om »det daglige« i Daniels Bog, da det laodikeiske adventisme antog det frafaldne protestantiske syn, som identificerede »det daglige« i Daniels Bog som Kristi helligdomstjeneste, i modstrid med den fastslåede grundlæggende sandhed, at »det daglige« var et symbol på det hedenske Rom.

„Derpå så jeg med hensyn til det »daglige« (Daniel 8:12), at ordet »offer« var indføjet ved menneskelig visdom og ikke hører til teksten, og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, som frembar budskabet om dommens time. Da enhed rådede, før 1844, var næsten alle forenede om den rette forståelse af det »daglige«; men i forvirringen siden 1844 er andre opfattelser blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt. Tid har ikke været en prøve siden 1844, og den vil aldrig mere blive en prøve.“ Early Writings, 74.

Ved endens tid, i 1989, da de sidste seks vers i Daniel elleve blev afseglet op, blev nordens konge da anerkendt som det pavelige Rom, ganske som James White tidligere havde identificeret det i sin kontrovers med Uriah Smith. White havde anvendt metodologien »linje på linje«, da han imødegik Smiths vildfarelse. White hævdede, at hvis den sidste magt, der fremstilles i Daniel to, og den sidste magt, der fremstilles i Daniel syv, og den sidste magt, der fremstilles i Daniel otte, alle var Rom, så er den magt, som går til sin ende i Daniel elleve, på grundlag af tre vidners linjer Rom, og ikke, som Smith hævdede, Tyrkiet.

Den profetiske bevægelse under den tredje engel, som begyndte i 1989, blev kort efter den 11. september 2001 konfronteret med en strid om Joels første kapitel. Inden for de første fem vers identificerer to vidner, først slægtledenes, dernæst insekternes, en fremadskridende ødelæggelse, som Rom har bragt over adventismen. „Drankerne“ i profetien er ifølge Esajas de „spottere, som

hersker over Jerusalem“. De vågner i det fjerde og sidste slægtled. Den fremadskridende ødelæggelse er en åndelig ødelæggelse, for den henvender sig til de sidste dages Jerusalem, og fra oprøret i 1863 og fremefter drak de laodikeiske syvendedagsadventister i stigende grad af Roms læresætninger.

Dette er Herrens ord, som kom til Joel, Pethuels søn. Hør dette, I gamle mænd, og lån øre, alle I landets indbyggere. Er dette sket i jeres dage, eller endog i jeres fædres dage? Fortæl jeres børn derom, og lad jeres børn fortælle deres børn det, og deres børn en anden slægt. Hvad gnaveren har levnet, har græshoppen ædt; og hvad græshoppen har levnet, har larven ædt; og hvad larven har levnet, har fortærereren ædt. Vågn op, I drukkenbolte, og græd; og hyl, alle I vindrikkere, over den nye vin, for den er afskåret fra jeres mund. Joel 1:1–5.

Efter at New York Citys store bygninger styrtede sammen, blev det forstået, at den sildige regn da begyndte at „stænke“, og at striden i Habakkuks andet kapitel, som blev opfyldt i den milleritiske historie, atter var i gang. Striden drejede sig om den rette profetiske metodologi.

Jeg vil stå på min vagtpost og stille mig på tårnet, og jeg vil spejde efter at se, hvad han vil sige til mig, og hvad jeg skal svare, når jeg bliver irettesat. Og Herren svarede mig og sagde: Skriv synet op, og gør det tydeligt på tavler, for at den, som læser det, må kunne løbe. For synet gælder endnu den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det tøver, så vent på det, for det skal visselig komme, det skal ikke udeblive. Se, den, hvis sjæl er hovmodig, er ikke oprigtig i sig; men den retfærdige skal leve ved sin tro. Ja også, fordi han forsynder sig ved vin, er han en overmodig mand, som ikke holder sig hjemme, som udvider sin begærlighed som dødsriget og er som døden og ikke kan mættes, men samler alle folkene til sig og hober alle folkeslagene op til sig. Habakkuk 2:1–5.

Prøvelsen i Habakkuk to foregreb prøvelsen af de hundrede og fireogfyrre tusinds bevægelse, som begyndte, da den mægtige engel i Åbenbaringen kapitel atten steg ned den 11. september 2001. Da begyndte en strid mellem dem, som stod på adventismens grundvolde, repræsenteret på pionerkortet fra 1843, og dem, som i Habakkuk overtræder „ved vin“, og som var Joels „drukne“, der derpå „vågnede“, blot for at få den „nye vin“ afskåret fra deres „mund“.

Det hebraiske ord „irettesat“ i vers et betyder „argumenterede med“. Det argument, som blev givet til de milleritiske vægttere, blev fremstillet på pionerdiagrammet fra 1843, som blev udarbejdet i maj 1842 til opfyldelse af disse vers. En klasse, som levede ved deres tro, stod i strid om den profetiske nærværende sandheds budskab for den periode med en anden klasse, som overtrådte ved vin. Det er Joels drankere, som vågner op og opdager, at vinen, et symbol på lære, er afskåret fra deres mund. De er Esajas' drankere i Efraim, som hersker over Jerusalem og er ude af stand til at forstå den bog, som er forseglet.

Ve den stolte krans, Efraims drukkenbolte, hvis herlige pragt er en visnende blomst, som sidder på hovedet af de fede dale hos dem, der er overvældet af vin! Se, Herren har en, stærk og vældig, som et haglvejr og en ødelæggende storm, som en oversvømmende strøm af mægtige vande; med hånd skal han kaste den til jorden. Den stolte krans, Efraims drukkenbolte, skal trampes ned under fødder.... Stands og undres, råb højt og skrig: de er drukne, men ikke af vin; de vakler, men ikke af stærk drik.... Derfor, hør Herrens ord, I

spottere, som hersker over dette folk, der er i Jerusalem. For Herren har udgydt over jer en dyb søvns ånd og lukket jeres øjne; profeterne og jeres ledere, seerne, har han tildækket. Og alt syn er blevet for jer som ordene i en bog, der er forseglet, og som man giver til en, der er lærd, idet man siger: »Læs dette, beder jeg dig«; og han siger: »Jeg kan ikke, for den er forseglet.« Og bogen gives til en, der ikke er lærd, idet man siger: »Læs dette, beder jeg dig«; og han siger: »Jeg er ikke lærd.« Esajas 28:1–3, 14; 29:9–12.

Striden i Habakkuk mellem Efraims drankere og dem, som vandrer ved tro på Guds profetiske ord, identificeres specifikt som striden om korrekt kontra ukorrekt metode i Esajas' vidnesbyrd, for Esajas fastslår, at det er metoden »linje på linje«, der får drankerne til at snuble og indgå en pagt med døden.

Men også disse har forvildet sig ved vin, og ved stærk drik er de kommet på afveje; præsten og profeten har forvildet sig ved stærk drik, de er opslugt af vin, de er kommet på afveje ved stærk drik; de farer vild i syn, de vakler i dom. For alle borde er fulde af opkast og urenhed, så der ikke findes et rent sted. Hvem skal han lære kundskab? og hvem skal han få til at forstå læren? dem, som er vænnet fra mælken, og taget fra brystet. For bud på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt, der lidt. Ja, med stammende læber og med et andet tungemål vil han tale til dette folk. Til dem sagde han: Dette er hvilen, hvorved I kan lade den trætte få hvile; og dette er vederkvælgelsen; men de ville ikke høre. Men Herrens ord blev for dem bud på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt, der lidt; for at de skulle gå og falde bagover og blive knust og blive fanget i en snare og blive taget. Hør derfor Herrens ord, I spottere, som hersker over dette folk, som er i Jerusalem. Fordi I har sagt: Vi har sluttet pagt med døden, og med dødsriget har vi truffet overenskomst; når den oversvømmende svøbe farer frem, skal den ikke nå os; for vi har gjort løgnen til vor tilflugt, og under falskhed har vi skjult os. Esajas 28:7–15.

Esajas identificerer dernæst, hvad Gud lagde ind i Habakkuks stridssag, som ville bringe dom over drankerne, og det var grundstenen, de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, som var den første tidsprofeti, Gabriel og englenerne ledte William Miller til at forstå.

Derfor siger den Herre Gud således: Se, jeg lægger i Zion en sten til grundvold, en prøvet sten, en kostbar hjørneste, en sikker grundvold; den, som tror, skal ikke haste. Og retten vil jeg lægge til målesnoren og retfærdigheden til loddet; og haglen skal feje løgnens tilflugt bort, og vandene skal oversvømme skjulestedet. Og jeres pagt med døden skal gøres ugyldig, og jeres overenskomst med dødsriget skal ikke blive stående; når den overstrømmende svøbe drager igennem, da skal I blive nedtrådt af den. Esajas 28:16–18.

Kort efter at Herren havde ført sit folk tilbage til de gamle stier, opstod der, begyndende den 11. september 2001, en gruppe blandt dem, der havde deltaget i bevægelsen, som fastslog, at Joels fire insekter repræsenterede islams tredje ve. Da metodologien „linje på linje“ var blevet åbnet for Guds folk i den sidste generation, blev en vigtig profetisk regel erkendt. Denne regel er profetiens tredobbelte anvendelse, og den gruppe, som fastslog, at de fire generationer i Joel repræsenterede islams tredje ve, anvendte fejlagtigt reglen om profetiens tredobbelte anvendelse for at understøtte deres urigtige anvendelse.

Dernæst blev Satan i tidsperioden 2014 tilladt adgang til denne bevægelse med den homoseksuelle „woke“-agenda fra Storbritannien og Australien, som baserede sit angreb på en falsk fortolkning af den historie, der fremstilles i Daniel kapitel elleve, vers ét til femten. De pro-homoseksuelle ledere, som infiltrerede og angreb denne bevægelse, hævdede til sidst, at adventismen måtte undskylde over for pavens i Rom, fordi den angiveligt havde fremsat falske anklager mod antikrist, paven i Rom. Formålet med dette angreb var at dræbe bevægelsen og først og fremmest at frembringe forvirring omkring netop det skriftsted (Daniel 11,1–15), hvor „dit folks røvere“ identificeres.

Alle disse stridsspørgsmål var et forsøg fra Satans side på at forvirre symbolet på det pavelige Rom. Der er intet nyt under solen, ifølge den viseste mand, som nogen sinde har levet. I dag bygger striden atter på identifikationen af Rom, symboliseret som „dit folks røvere“. Den nye og private fortolkning hævder, at „dit folks røvere“ er De Forenede Stater, og derved er de åbenbart ikke klar over, at dette er nøjagtig den samme strid som den allerførste strid mellem milleritterne og protestanterne, og det gamle ordsprog, der tilskrives forfatteren fra det sekstende århundrede, John Heywood, som lyder: „Ingen er så blinde som de, der ikke vil se.“ En anden variation af hans udtryk er: „Ingen så døve som de, der ikke vil høre.“ De fleste ved sandsynligvis ikke, at dette udtryk tilskrives Heywood, og de forstår heller ikke, at Heywoods udtryk var afledt af bibelsteder såsom dem, der findes i Jeremias og Esajas, og som blev citeret af Jesus i Det Nye Testamente.

Hør nu dette, du tåbelige folk, som er uden forstand; som har øjne og ikke ser, som har ører og ikke hører. Jeremias 5:21.

Det er Daniels „ugudelige“ og Matthæus’ „dåragtige jomfruer“, som ikke forstår „kundskabens vækst“. Kundskabens vækst i 1989 var først og fremmest erkendelsen af, at de sidste seks vers i Daniels bog kapitel elleve identificerer den endelige opkomst og fald for den pavelige magt, eller, som jeg betegnede den, Det moderne Rom. Versene identificerer De Forenede Stater, men kun De Forenede Staters forhold til den pavelige magt. De „ugudelige“ og „dåragtige“ sættes i kontrast til de „vise“, og de vise i de sidste dage har forståelse af kundskabens vækst i 1989. De dåragtige er dem, som har øjne, men ikke ser, og ører, men ikke hører.

Og jeg hørte Herrens røst, som sagde: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for os? Da sagde jeg: Her er jeg; send mig. Og han sagde: Gå hen og sig til dette folk: I skal høre og høre, men ikke forstå, og I skal se og se, men ikke fatte. Gør dette folks hjerte fedt, og gør dets ører tunge, og tilluk dets øjne, for at det ikke skal se med sine øjne og høre med sine ører og forstå med sit hjerte og omvende sig og blive helbredt. Esajas 6:8–10.

Det folk, der tiltales i Esajas kapitel seks, er dem, som bekender sig til at være i budskabet om den „nærværende sandhed“, der ankom den 11. september 2001, for Esajas seks markerer passagen som indtræffende, når „jorden er fuld af Herrens herlighed“. Jorden blev oplyst af Guds herlighed, da englen i Åbenbaringen atten steg ned, da New York Citys store bygninger blev styrtet ned ved et berøring fra Gud.

I det år, da kong Uzzija døde, så jeg også Herren sidde på en trone, høj og ophøjet, og slæbet af hans kappe fyldte templet. Oven over den stod seraferne; hver af dem havde seks vinger: med to dækkede han sit ansigt, og med to dækkede han sine fødder, og med to fløj han. Og den ene

råbte til den anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre; hele jorden er fuld af hans herlighed. Og dørstolperne rystede ved røsten af ham, som råbte, og huset blev fyldt med røg. Esajas 6:1–4.

Søster White forbinder englens forkyndelse med den begivenhed, der markerer, hvornår englen i Åbenbaringen kapitel atten oplyser jorden med sin herlighed.

„Da Gud stod i begreb med at sende Esajas med et budskab til sit folk, tillod Han først profeten i et syn at skue ind i det Allerhelligste i helligdommen. Pludselig syntes templets port og det indre forhæng at blive løftet eller trukket til side, og han fik lov til at skue ind i det Allerhelligste, hvor selv profetens fødder ikke måtte træde ind. For hans blik fremstod et syn af Jehova, siddende på en trone, høj og ophøjet, mens slæbet af Hans herlighed fyldte templet. Rundt om tronen var serafer, som vagter omkring den store Konge, og de genspejlede den herlighed, der omgav dem. Mens deres lovsange genlød i dybe toner af tilbedelse, skælvede portens søjler, som var de rystet af et jordskælv. Med læber, ubesmittede af synd, udgød disse engle Guds lovprisning. ‘Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre,’ råbte de; ‘hele jorden er fuld af Hans herlighed.’ [Se Esajas 6:1–8.]”

"Serafim omkring tronen er så fyldt med ærbødig ærefrygt, når de skuer Guds herlighed, at de ikke et eneste øjeblik ser på sig selv med beundring. Deres lovprisning tilkommer Hærskarers Herre. Idet de skuer ind i fremtiden, når hele jorden skal være fyldt med Hans herlighed, genlyder den triumferende sang fra den ene til den anden i melodisk sang: »Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre.«" Gospel Workers, 21.

Esajas, der repræsenterer Guds folk i beseglingstiden, som begyndte den 11. september 2001, fik et budskab at bringe til et folk, som havde øjne, men ikke valgte at se, og ører, men ikke valgte at høre. Jesus illustrerer som Alfa og Omega afslutningen på de hundrede og fireogfyrre tusinds beseglingstid ved begyndelsen. Ved enden vil der igen være et sendebud, repræsenteret ved Esajas, som bringer et budskab til et folk, der vælger ikke at se og høre. Dette budskab vil frembringe den endelige udrensning af de hundrede og fireogfyrre tusind. Budskabet er Sandhedens ord, som bringes fra Guds profetiske vidnesbyrd. Dette profetiske vidnesbyrd er det „syn“, som stadfæstes ved den magt, der symboliseres som „dit folks røvere“.

I den næste artikel vil vi tage hver af disse stridsspørgsmål og lægge dem ind over hinanden på en linje-på-linje-måde. Millerit-linjen, Smiths og Whites linje, »det daglige«-linjen, »kongen i nord« i 1989-linjen, Joels insekters linje og den nuværende strid. Seks gamle stridsspørgsmål, som, når de betragtes linje på linje, tydeligt stadfæster sandheden i det første stridsspørgsmål, som er fremstillet på pionerkortet fra 1843. Denne sandhed er, at Rom er »dit folks røvere«, som ophøjer sig selv, og som falder og stadfæster synet.

„Jeg har set, at 1843-kortet var ledet af Herrens hånd, og at det ikke burde ændres; at tallene var, som Han ønskede dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet.“ Early Writings, 74.

At forkaste sandhederne på det diagram er samtidig at forkaste Profetiens Ånds autoritet, og diagrammet identificerer, at det er Rom, ikke Amerikas Forenede Stater, der stadfæster „synet“,

hvilket er det syn, som Salomo lærer os, at uden dette „syn“ vil Guds folk gå til grunde.

„Satan indfører ... bestandig det falske for at lede bort fra sandheden. Satans aller sidste bedrag vil være at gøre Guds Ånds vidnesbyrd uden virkning. 'Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde' (Ordsprogene 29,18). Satan vil virke listigt, på forskellige måder og gennem forskellige redskaber, for at røkke ved Guds restfolks tillid til det sande vidnesbyrd.

"Der vil blive antændt et had imod Vidnesbyrdene, som er satanisk. Satans virke vil være at røkke menighedernes tro på dem, af denne grund: Satan kan ikke have så fri bane til at indføre sine bedrag og binde sjæle i sine vildfarelser, hvis Guds Ånds advarsler og irettesættelser og råd bliver taget til følge." Selected Messages, bog 1, 48.

«Han, som ser under overfladen, som læser alle menneskers hjerter, siger om dem, der har haft stort lys: 'De er ikke plagede og forfærdede på grund af deres moralske og åndelige tilstand.' Ja, de har valgt deres egne veje, og deres sjæl finder behag i deres vederstyggeligheder. Også jeg vil udvælge deres vildfarelser og lade det, de frygter, komme over dem; fordi ingen svarede, da jeg kaldte; de hørte ikke, da jeg talte; men de gjorde, hvad der var ondt for mine øjne, og valgte det, som jeg ikke havde behag i.' 'Gud skal sende dem en kraftig vildfarelse, så de skal tro løgnen,' fordi de ikke tog imod kærligheden til sandheden, så de kunne blive frelst,' 'men fandt behag i uretfærdigheden.' Esajas 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrev 2:11, 10, 12.

Den himmelske Lærer spurgte: »Hvilken stærkere vildfarelse kan bedrage sindet end forestillingen om, at I bygger på den rette grundvold, og at Gud godkender jeres gerninger, når I i virkeligheden ordner mange ting efter verdslig beregning og synder mod Jehova? Åh, det er et stort bedrag, en fængslende vildfarelse, som tager sindene i besiddelse, når mennesker, der engang har kendt sandheden, forveksler gudsfrygtens ydre skikkelse med dens ånd og kraft; når de mener, at de er rige og har overflod og ikke mangler noget, mens de i virkeligheden mangler alt.« Testimonies, bind 8, 249, 250.